

Barndomserindringer fra Geddal, omkring sidst i trediverne og først i fyrrene.

Naturen omkring Geddal havde stor betydning for hvad vi foretog os i fritiden. Vi havde bakkerne, som vi tumlede os på om foråret. De fortsatte helt til Ejsingholm. Hvert eneste forår blev de gule aurikler strøet ud over de høje bakker, og vi kunne plukke og plukke og der var lige smukt, når vi gik hjem. Men først skulle vi en tur ned på engen – det flade stykke jord mellem bakkerne og Limfjorden. Der var det engblommer der florerede sammen med røde klokkeblomster og smørblomster, som vi kaldte dem; og vi plukkede og plukkede og delte ud til de ældre mennesker omkring os.

Så havde vi jo "æ lillefyver", og vi elskede den. Den gav os så mange glæder, sommer og vinter. Der var det klareste vand med dejlig sandbund og det myldrede med små dyr om benene på en. Mange gange tog vi badetøjet på skuldrene og løb igennem vand og enge til fjorden, hvor vi badede sammen.

Jeg tror egentlig de mange engparceller gav vores forældre store problemer. Med storme, der fik det salte vand fra fjorden til at oversvømme og ødelægge græsset, som dyrene skulle leve af hele sommeren. Men det tænkte vi børn ikke på den tid.

Om vinteren var det kælkebakken og når frosten havde lavet "æ lillefyver" til en skøjtebane. Jeg kan huske en vinter fra besættelsestiden, da var man jo god til at finde sammen, da var der en søndag omkring 100 mennesker på skøjtebanen. Men til daglig var det ellers hjem skole, få lidt at spise, finde skøjterne frem, og hu hej hvor gik. Trætte var vi når vi kom hjem. Men når vi havde spist aftensmad og vejret ellers var fint, så var vi såmænd friske til at komme derned om aftenen igen.

Vinteren 1941 – 1942 frøs det meget hårdt, og da blev fjorden også "lagt" som vi sagde. Da løb drengene på skøjter langt ud på isen for at se til dem, som stangede ål, det gjorde man dengang, når fjorden var sikker.

Sne var der masser af i min barndom, så slæderne blev også brugt flittigt. Drengene var gode til at hjælpe til med at lave en lang bane. Vi startede på bakken bagved min faders gård, og så gik det ellers bare nedad ud over en skrænt, hvor man fløj i luften inden man landede, fortsatte gennem gården lige foran stuehuset og fik så hold på det, når vi nåede ud på Geddalvej. Min mor og far må have haft en god tolerance med den lidt voldsomme trafik lige foran deres dør.

Drengene spillede fodbold og de spillede tit kamp med andre drengehold. Jeg kan huske de kæmpede med et hold fra "Krogager" udenfor Ejsing. Det kunne godt knibe med at stille et helt hold, men så lånte de en af de karle, som tjente på gårdene i Geddal.

Vi spillede også "pind", især i påsken med de mange helligdage. Da tilbragte vi mange eftermiddage i en lysning oppe ved skoven. Der kunne vi ikke mærke den kolde vind fra fjorden.

Det var nu ikke leg det hele. Der var mange ting, vi børn kunne hjælpe vores forældre med. Lægge kartofler om foråret, samle dem op om efteråret. Hakke roer, række op og række ned. Trække kørerne på græs om morgenen og hjælpe med håndmalkningen om aftenen.

Johanens Skodborg, Hartvig Nørgaard, Chresten Skodborg, Aksel Nørgaard og Peder Nørgaard på besøg hos Johanne og Anders Skodborg

En ting kunne ikke undgå at præge vores barndomstid. Det var den tyske besættelse af vores land. Jeg var knap 9 år og husker det som var det i går. Lyden af de mange flyvemaskiner. Radioen der sendte de dystre nyheder. Som tiden gik, blev der mangel på mange ting, især tøj var svært at købe; men så tog hjemmesyerskerne over, og det blev til mange fine kjoler og drengebukser. Turen til København i syvende klasse blev vi også snydt for.

Men i 1950, da var jeg blevet 19 år, tog jeg på Grundtvigs Højskole i Hillerød. Der fik jeg rettet op på alt det jeg var gået glip af som barn: Christiansborg, Det Kongelige Theater, Tivoli, Bakken og på en tur over sundet til Helsingborg smagte jeg for allerførste gang en banan. Nye tider var på vej.

Egebjerg den 12. november 2010

Karen Jensen